

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FÉNYKÉPEKRE 03.

Vehofsics Erzsébet: Ágak között

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

ÁGAK KÖZÖTT...

Czégény Nagy Erzsébet: A Mester

Mi ez a dicső fény, e ragyogás,
mely hálódát szövi át?
Mi ez? Métély foga rágja
majd át, ki csapdádba esik,
s te tort ülsz fölötte. Glóriát
akarsz, Mester? Mert mester, az
nem vitás, ki ily hálót tud szöni.
De magad vagy a gyilok, s a
sötétben bújva lesed a prédát.
Ó, szegény pára, ki nem vigyáz,
s elvakítja a fény s ragyogás,
bűnhődik balga vágyakért, s mit
valaha is remélt, véres nászba fúl.
Te dölyfösen ülsz trónodon,
mígnem egy sötét alkonyon
te is prédává szenderülsz.

Dél Tamás: Pókfonál

Éhező kis hajléktalan.
Szegény.

Én?!
Világutazó vagyok.
Nem nagyzolok,
hisz több országot is bejártam.
S csak te hívod ám
ökörnyálnak,
miből Aladdin
repülőszőnyeget
szabadalmaztatott!

Köztisztasági felelős is vagyok,
hisz minden
kórokozóval teli
legyet megfogok.
S nem nagyzolok:
Vegyünk egy halászhálónyt,
nem nagyot;
s én minden levegőben
zúgó óriás legyet -
melyet ti repülőnek hívtok -
menet közben
elkapok.

Mérnök vagyok.
Éppen tesztelem
a párafogó-hálót.
Ez a legújabb találmányom.
S nem nagyzolok.
Kimondhatom!
A vízhiányt a sivatagban
ezzel megoldhatom!

Művész vagyok.
Nem nagyzolok:
A legszebb művemen dolgozok.
Így éhezve és dideregve
alkotok nagyot.
S a hálót,
mit máskor
undorodva söpörtél félre;
most a ragyogó hajnali fényben,
már messziről
megcsodálhatod.

Petres Katalin: Szeresd az élet apró csodáit!

Pókháló-trambulinján vígan ugrál a fény,
bokor ágain csillog hajnali harmatcseppfüzér.
Apró pompa, de minden mással felér,
ha csodájára kinyitja az ember szemét és szívét.

Kutasi Horváth Katalin: Világszövet

Ágak-bogak harmat-kése,
megvillanó csapda fénye -
átszövi a múlt emléke,
sötét árnyak szívdöfése.

Jövőd tenyeredbe vésve,
vércöred megkísértve,
nyughatatlan sietséged
fondorlatos cselvetésed.

Póknak hálójában ébredsz,
szövevény-bölcsőbe révedsz.
- Nyolc lábaddal el is tévedsz!
- Csáprágókkal nem vetélkedsz...

- Selymet szőhetsz. - Elvetélhetsz!
- Megtaposva tovább élhetsz,
mérgeiddel el is emészthetsz,
nyolc szemekkel megkísérthetsz!

Raktározhatsz, visszaélhetsz,
kegyelmet te is remélhetsz...
- Csillaghálót mégsem téphetsz,
mit akarnál, térjél észhez!

Józanító szavak mérge
ázott fának puha kérge.
- Ne számíts nagy vendégségre,
átmeneti földi léted!

Dittrich Panka: Körbefon

Csapdádba estem, vakon, de szabadon,
fagyos eső ver utolsó percemen.
Görcsös ágakon, hol mindent körbefon
illanó hajnal, velem lesz nincstelen.

Ég kékje csiklandoz, a fény úgy vacog,
hullámozó fűszálak zöldjébe fészkel.
Felém tartanak féltékeny sóhajok.
Felettem felhő, vállamra letérdel.

Ringat hallgatag. Az idő hús emlék.
Belém néz, nevet szempillája mögött,
ahol szívem lüktet, eltemet helyén.

Nem félek, hogyha kínok közt vergődöm.
Lepjen be pókháló, pihenni mennék...
Annyit mondanék: - Szeress még, köszönöm.

Gósi Vali: Ágak közt vergődő

Ágak közt vergődő fénycsillagok,
a lehajló égről zuhantatok.
Pislákoló lámpásként égtek,
ezüst pókfonál őrzi az áramot
az elárvult portán, ahol a pók lakott.

A színek azóta fakóbbá váltak,
tompuló fények, és lomha árnyak
hajlonganak, s a lármás csend
valami zajos, dübörgő dallammal,
éteri ritmusban összecseng.

Jószay Magdolna: Pókháló-életünk

Sűrű ágak, gallyak között
ólomlábú este leszáll,
Fenn az égen, lombok fölött
az éj már jelenésre vár.

Elcsitul a nappal zaja,
esti hangocskák neszeznek,
a pók, ki remekművét végzi,
mára végét veti ennek.

Ilyen csodás, csipkés ezüst-
háló a mi életünk is,
néha biztos, szép és egész,
néha ingoványos mégis.

Pókunk szemszögéből nézve
erős mentsvár az ő vára,
pedig összetörni elég
vihar; ember keze, lába.

Mégsem adhatja fel soha,
ha szétszakad, épít újra,
mindenkinél kell a remény,
álljon fel, s ne nézzen vissza!

Jószay Magdolna: A pók figyel

A pók figyel.

Ha látjuk a csodás hímzésremeket,
kisebb-nagyobb művészi csipkedíszeket,
csak kevesen ámuldozunk,
mi, kik elméletileg az
evolúció csúcán állunk,
még csak hasonlót produkálni sem
mindnyájan tudunk.

A pók figyel.

Első ránézésre nem látható.
Elbújik, s ha éhes, lesben áll.
Művészi alkotása hálójának
legkisebb mozzanatára
éber, s gyors, mint a pillanat,
láttam már legyet, lepkét, bogarat,
melyek egy sóhajjal beleragadtak.

A pók figyel.

Talán van egy kis vadászösztön is,
de elsősorban harc ez, a betevőért.
Életért, a fennmaradásért.
S milyen egyszerű
szándékosan vagy véletlenül
e létszükséglet-hálót figyelmetlenül
letépni, szakítani,
az ágakat széthajtva
semmivé tenni,
miközben...
a pók figyel.

Dobó Georgina: A pók hálójában

Ágak között háló hasad,
Szívemben egy élet szakad.
Zöld levelek izzanak a harmatcseppben,
Egy parányi pók hálójában rekedtem.

Mukli Ágnes: Karcok

Emlékeim karca mélyül.
Tehetetlen csendben hallgat.
Friss fájdalom hasít sebet,
félelmeim megrontottak,
törnek, szúrnak, száraz gallyak.
Körbefonnak, bőröm sértik
ölelkező vézna karok,
folyondárrá átkok nőttek,
kék ég feszül háztetőnek,
folyó tükrén fényablakok.
Csalitosban hajnal hasad,
ébredező vétkem dadog,
gyengeségem ócsárolja,
sértődések kárvallottja,
szorongásom vádló vadon,
dús cserjeként szorít agyon.
Keszekusza szúrós ágak,
úgy ölelnek, hogy tépáznak.
Közöttük leng rövid éltem,
pókfonálnyi fénylő selymen,
kifeszítve tövisekre,
megátkozva, elveszetten.
Emlékeim karca mélyül,
árulóként hallgat csendben.

Dobrosi Andrea: Glóriák

Kifeszítetted hálód, így teszel, mint artistának
ott van trapéz alatt. Neki is ugyanaz az éhe,
dicsőségben lengedezni, pedig nem érdeklik bogarak.
Még üresen feszül szőttessed a fák ágbogán,
de átalakul a reszkető semmi, az áruló pók-csók,
mert ebéd kell, vacsorád. Úgy csavarsz,
az esély vesztett, hiába ráng, szorításod zsákmányodba
pontot old, mint mikor az élő néma felkiált.
Majd befejezve létét rakod félre a bénaságot,
mert bogarad hálódban kifeszítettett, ennyi,
s te is dicsőn fogod glóriád végül is megenni.

Kutasi Horváth Katalin: Behálózva

Hálót fon ez a rusnya kéjenc,
rosszabb, mint egy fizetett bérenc.
Párkát játszik, csorog a nyála,
mesterműve vágyak halála.
Selymet göngyölít, kérget bélel,
harmat cseppjében mérget érlel.
Meghitt múltat csillant az ágon,
most egyedül vagy a világon.
Bár behálóztak, körbenézhetsz,
magadban felmentést intézhetsz.
De nincs kegyelem, nincs itt féltés,
Halvány remény a visszatérés.

Áldozat voltál, az maradtál,
kő helyett most fűbe haraptál...

Dobó Georgina: Házat építék

Sötét ágak között új élet fénylik,
Apró állat házat épít,
Fehér szállal szövö álmát,
Hogy elejtse zsákmányát.

Lám Etelka: Árván

A lemenő nap aranykoronája
ragyogó fényében
kúszott lefelé, s alámerült
a messzi horizonton.
Narancskorongja eltűnt
a hegycsúcsok jégsapkája mögött.
Helyet kínált az ezüstös felhőből
kisurranó fényes Holdnak
s a csendes éjben szikrázó csillagoknak.
Álltam ottan én egyedül dideregve,
nekidőlve egy kopár, korhadt fának,
és farkasszemet néztem egy fekete pókkal,
amely most készre szőtte selyemhálóját.
A fehér zúzmara csipkét horgolt a vékony pókszálakra,
így köszöntve a karácsonyi ünnepeket.
A jeges szél átfújta testemet a hegytetőn,
árvának, elhagyatottnak éreztem magam.
A fénylő csillagok közelebb jöttek.
Szelíden köszöntöttek, körbeöleltek.
Valahol lent a csendes völgyben
színes lámpákkal díszített fenyőfák világítottak.
A sok gazdag ajándék között
szinte alig lehetett rátalálni a szeretet mosolyára.
Ahol a többi árva lélekkel némán szemléltem e furcsa világot.

Varga Katalin: Élet-háló

Ágak-bogak közé szövi pókfonalát az idő.
Csapdába csalja már áldozatát a rezgő fonál.
Körbeteker, elvarázsol, s te nem tudsz semmiről.
Magányod behálóz, innen nincs menekvés soha már.
Vigyázz, törékeny a háló, de ha vergődsz, összetör.
Ne dőlj be a csábításnak, léted így törékeny pohár.
Te légy az erősebb, várd a fényt, s meglátod, eljön.

Hanyecz István (shf): Feszül a pókháló

Bozótnak mélyén
fényeknek árnyékában
pókháló feszül
Megdermedt csendben
egy pók lapulva figyel
szemfüles vadász

Csupasz ágakon
mesterhálóját szötte
erdei csendben
Rezdült a bokor
pókháló feszült fényben
csillagos éjben

Pókmester figyel
feszés hálója mögött
biztos dolgában

Jutalma lészen
a türelmes vadásznak
hálója révén

Magányos vadász
mesterhálója feszült
bozótos ágon

Lám Etelka: Édesanyám

A lelked tükrében látom
a földönkívüli ragyogást,
s szívedben érzem láthatatlan
gyémántcseppcsillogást,
ahol az új, tiszta forrás fakad
s a Szent vízszugár permetezi arcodat.
Édesanyám! Aggódo szemeid
követték minden lépéseimet.
Bársonyos hangod elbűvölő zenéje
aranyláncon libegett csendesen.
Angyali árnyékkod esténként
selymes pázsiton surrant
rózsailatú szellővel kergetőzve,
hogy betakarja alvó gyermekét.
S ahol a pók aranyhálót szőtt a csipkebokorra,
amely megszűrte a hold ezüstoffényét.

Radmila Marković: Láss meg engem!

Ágas-bogas gallyak közé
szorult az életem,
jobb vállamnál ott van
a négylevelű
lóhere, belebújt és ott
vigyorog,
aki mint a sakál, felfalta
a boldogságom.

Lucifernek háromágú
villája
nem tűnt el a semmibe,
de
elkergette karácsonynak
szelleme.

Kifeszített lelke alatt
fekete lyuk,
anyám, apám hiánya
nekem dalol,
miről szól énekük,
te azt nem tudhatod.

Gondolataim
fejem felett mutatkoznak,
egyenes vonalban haladnak,
haladnának előre,
de erőszakosan útonállók
tolakodnak, kétes értékű
elmefuttatás képében,
ellenérveik alatt
meghajlik akaratom,
el nem törik,
lesz, ami lesz, és
felfelé ívelek.

Sebet, sebeket
ejtett rajtam
nagy erővel az,
aki, ami ellen
semmit sem tehettem.

Fejem felett pici csillag
fénylik,
mi a célja, ne kérdezd,
elég, ha látod,
én meg tudom,
miért olyan halvány a
fénye.

Életem fonala
elfogy lassan,
a szemembe nézz,
ott középütt
még mindég
ragyog,
mert engem nem tört össze
a Sors,
mert nem látszik
testem gyöngesége,
mert a háló még mindég
én vagyok,
köldökzsinórommal
éltetem, itatom
sarjaim,
mert amíg ők
léteznek, én sem
tűnök el,
mert szívükben
örökkön örökké élek.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
